

Příloha k protokolu o SZZ č. ....

Diplomand: Michaela MIKOTOVÁ

Vysoká škola: Filozofická fakulta Jihočeské univerzity

Katedra: Romanistiky

Aprobace: ŠJ

Datum odevzdání posudku: 16. 5. 2008

Recenzent: PhDr. Helena Zbudilová, PhD.

Vedoucí diplomové práce: Doc. PhDr. Hedvika Vydřová

POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE

La tía Julia y el escribidor Maria Vargase Llosy

Tetička Julie a zneuznaný génius (tak zní titul českého překladu výše zmíněného románu známého peruánského spisovatele M. Vargase Llosy) patří k dílům, jež stále vzbuzují zájem čtenářů i kritiků. Těm prvním nabízí zábavnou, byť ne snadnou četbu, ti druzí odkrývají další polohy jeho interpretace.

Román je možné nahlédnout z perspektivy tzv. boomu a postboomu hispanoamerické výpravné prózy 60. – 80. let 20. století; poskytuje vděčnou látku pro zkoumání autobiografických prvků; lze se jím zabývat v návaznosti na ostatní tvorbu Vargase Llosy (a to nejen románovou, ale také nebo především esejistickou) či v souvislostech postmoderny.

Michaela Mikotová se nezřekla žádného z uvedených aspektů. Podařilo se jí skloubit je do organického celku, který buduje na základě skutečnosti, že Vargas Llosa od 60. let provokuje jak novostí výpravných postupů tak neotřelostí svých teoretických a kritických názorů. Studentka se soustředí především na jeho pojetí narativity a vztahu fikce a skutečnosti a s tím související otázku umělecké pravdy a lži. Odtud je již jen krůček k problematice postmoderního estetického cítění. Těmto okruhům se pak věnuje i v konkrétním rozboru výpravné struktury románu. Za záslužné pokládám to, že nezůstala pouze u popisu výpravných technik, ale že je chápe jako součást autorovy soustavné reflexe aktu psaní. Metaliterární povahu zábavného a napínavého románu o tom, jak se píše příběh a jak se rodí spisovatel (či „psavec“), sleduje v obou jeho rovinách: na úrovni tzv. velké nebo umělecké literatury a na úrovni „pseudoliteratury“ či „pseudoumění“. Diplomandka zajímavě dokládá, že mezi oběma rovinami díla (a tudíž ani mezi uměním a kýčem) není možné narýsovat zřetelnou dělicí čáru; v obou jsou např. přítomny prvky popkultury. Je to nesporně jeden z projevů postmoderního stírání hranic mezi formami a žánry a autorka právem poukazuje na to, Vargas Llosa byl jedním z prvních hispanoamerických spisovatelů, který tuto novou sensibilitu (nebo ztrátu sensibility) promítl do svých děl.

Práce je kultivovaně napsána a poněvadž jsem ji sledovala od samých počátků, oceňuji autorčino velké úsilí, které za každou formulací stojí. Také práce s odbornou literaturou je poučená a vesměs korektní. V tomto ohledu bych měla výhradu k odkazu na blíže nespecifikovanou práci Magdaleny Uttlové –Turoňové (str.16-19 a závěrečná Bibliografie).

Další výhrada se týká skloňování (nebo spíše neskleňování) obou příjmení Vargase Llosy a několika přehlédnutých pravopisných chyb (Bellini na str. 11, 12; shoda v rodu u podstatného jména a slovesa v minulém čase v poslední větě na str. 72). Škoda také, že zůstaly neopraveny překlepy v obsahu.

Přes tyto drobné nedostatky pokládám práci Michaely Mikotové za zdařilou a zcela odpovídající nárokům kladeným na diplomové práce.

výborně

Návrh na klasifikaci diplomové práce: .....

Hedvika Vydrová

.....
podpis vedoucího diplomové práce